

Ο Γιάννης κι' ο Δράκον

Ο Γιάννης ο μονόγιαννης κι' ο μοναχόν ο Γιάννης
ο Γιάννης επεπίρηνιξεν και `ς σο πεγάδ' επήγεν,
εχτύπεσεν την μαστραπάν, εγνέφισεν ο ρδάκον,
εξέβεν ρδάκος άγγελος και θέλ' να τρώει τον Γιάννην,
— Καλώς, καλώς το πρόγεμα μ' καλώς το δειλινάρι μ'
καλώς το τρώγω κι' αγρυπνώ και κείμαι και κοιμούμαι.
— Άφες με, ρδάκον, άφες με, άφ'ς με κάν πέντ' ημέρες
ας πάγω `λέπω τον κύρη μ', έρχουμαι, ρδάκε φάμε
Πήγεν ο Γιάννης κ' έργεψεν· ο ρδάκον εθερέθεν,
κι ουντάς τερει το πέραν κι αν ο Γιάννης καταβαινει.
— Καλώς, καλώς το πρόγεμα μ', καλώς το δειλινάρι μ'
Καλώς το τρώγω κι αγρυπνώ και κείμαι και κοιμούμαι.
— Παρακαλώ σε, ρδάκε μου, άφς με κάν πέντ' ημέρες
ας πάγ' ελέπω τ' αδέλφια μ', έρχουμαι ρδάκε, φάμε.
Πήγεν ο Γιάννης κ' έργεψεν τ' οφειδιν εθερέθεν,
κι' ουντάς τερει το πέραν κιαν ο Γιάννης έχ' ξάν `κ έρται
— Άφσι με, ρδάκε, άφσι με, θερίον πέντ' ήμέρες.
Παρακαλώ σε ρδάκε μου, Θεού παρακαλίας
θέλω ν' ελέπω τα χάταλα μ', δατάχκουμαι την χέραν
ας πάγω, ξάϊ `κι θ' αργεύω, ρυτά έρχουμαι φάμε.
Πήγεν ο Γιάννης κ' έργεψεν, ο ρδάκον εθερέθεν,
κι' οντάς τερει το πέραν κιάν ο Γιάννης καταβαινει,
είχεν τα χέρια τ'πίσταυρα, την γούλαν κρεμασμένον
κι' άλλ' αποπίς ο κύρης ατ' φτουλίζ' τα γένεια τ' κ' έρται
κι' άλλ' αποπίς η μάννα του καταματούται κ' έρται
`σ όλτς αποπίς η κάλη του χρυσή καβαλαρέα
χρυσόν μήλον `ς σο χέρ' ατς παίζει και καταβαινει
κατακαρδών' τον Γιάννην ατς και φοβερίζ' τον ρδάκον.
— Σόν Θός, σόν Θός, ναι κόρασον, τα γονικά σ' απόθεν;
— Ο κύρη μ' ασούς ουρανούς, η μάννα μ' ασά νέφια,
τ' αδέλφια μ' στράφτνε και βροντούν κ' εγώ γριλεύω ρδάκους.
— Καθώς που λες, ναι κόρασον, άμε απ' όθεν έρθες,
ας έν' ο Γιάννης αδελφó μ' η κάλλια του η νύφε μ'
του Γιάννε τα μικρότερα ας είν' γυναικαδέλφια μ'.